

Sygn. akt IV KS 51/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M.S.**

oskarżonego z art. 212 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 4 grudnia 2019 r.,

skargi obrońcy oskarżonego na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 września 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...)

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić skargę;

**2. obciążyć oskarżonego M.S. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił M.S. oraz trzech innych oskarżonych od popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k., a mającego polegać na tym, że w okresie od marca do kwietnia 2015 r. w leśniczówce S. koło O., działając wspólnie i w porozumieniu jako Zarząd Koła Łowieckiego „P.” w M., sporządzili negatywną opinię na temat K.T., zawierając w niej nieprawdziwe informacje, które następnie rozpowszechnili poprzez

wprowadzenie tego dokumentu do obrotu prawnego i urzędniczego, czym bezpodstawnie pomówili ww. o zachowania, które naraziły go na utratę zaufania w lokalnej opinii publicznej oraz środowisku prywatnym, łowieckim i zawodowym.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonych wnieśli: oskarżyciel prywatny oraz jego pełnomocnik.

K.T., podnosząc zarzut obrazy prawa karnego procesowego dotyczącego postępowania dowodowego oraz wyrokowania w sprawach karnych (bez wskazania na konkretne przepisy), błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa materialnego – art. 212 k.k. i art. 213 k.k., wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów oraz zasądzenie od nich na rzecz oskarżyciela prywatnego kosztów procesu.

Pełnomocnik K.T. podniósł zarzuty obrazy prawa materialnego – art. 212 § 1 k.k. oraz zarzuty naruszenia prawa procesowego – art. 7 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. oraz błędów w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów oraz zasądzenie od nich kosztów procesu na rzecz oskarżyciela prywatnego.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 16 września 2019 r., sygn. akt IX Ka (...), uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony skargą obrońcy oskarżonego M.S., który podniósł zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. przez jego zastosowanie i w następstwie tego uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O., podczas gdy nie zostały wypełnione przesłanki przewidziane w ww. przepisie, uprawniające do uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku, ponieważ uzupełnienie postępowania dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni działali w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim lub nawet ewentualnym w zakresie sporządzenia opinii o oskarżycielu prywatnym, a w tym zakresie kierowali się wytycznymi organu władzy publicznej (Wydziału Postępowań Administracyjnych KWP w K.) i społecznie uzasadnionym interesem, zaś przeprowadzenie

postępowania dowodowego, nawet w całości, nie doprowadzi do odmiennych ustaleń w tym zakresie, gdyż wskazana okoliczność jest bezsporna w niniejszej sprawie, a tym samym brak było przesłanek do wydania wyroku kasatoryjnego.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu obrońca M.S. wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Oskarżyciel prywatny oraz jego pełnomocnik w odpowiedziach na skargę wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna, na co wskazuje już samo sformułowanie podniesionego w niej zarzutu, odnoszące się do płaszczyzny ustaleń faktycznych, która nie podlega badaniu w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów Rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie bowiem z art. 539a § 1 k.p.k. zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzekania kasatoryjnego (*zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018/3/23, LEX nr 2428783*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym istotą skargi, o której mowa w rozdziale 55a k.p.k., jest tylko i wyłącznie następcza decyzja sądu odwoławczego o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie obejmuje ona rzecz jasna poprawności oceny zarzutów apelacyjnych. Przekonuje o tym treść art. 539a § 3 k.p.k., który stanowi, że skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Konstrukcja skargi nie przybiera charakteru *sui generis* „superapelacji”, która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przyjmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne. Podstawą skargi nie są bowiem naruszenia prawa, o jakich mowa w art. 438 k.p.k. Nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem poprawnego stosowania m.in. art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie

zasadności samej apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018, IV KS 6/18, LEX nr 2499848; zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018, V KS 15/18, LEX nr 2515959; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018, V KS 13/18, LEX nr 2515962).

Zgodnie z art. 437 § 2 zd. II k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, że podstawą wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd Okręgowy w K. w niniejszej sprawie był wzgląd na obowiązującą w tamtym układzie procesowym regułę *ne peius*, wyrażoną w art. 454 § 1 k.p.k. Taka konstatacja, wyrażona wprost na s. 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, została poprzedzona wnikliwą weryfikacją oceny materiału dowodowego i sposobu poczynienia na jej podstawie ustaleń faktycznych przez Sąd pierwszej instancji. Dokonana przez Sąd odwoławczy analiza doprowadziła go do wniosku, że Sąd *meriti* nie miał podstaw do przyjęcia działania oskarżonych w warunkach kontratypu dozwolonej krytyki. Dlatego też, jak wynika z wyrażonego na s. 17 stanowiska Sądu *ad quem*, jedynie zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.k. stanął na przeszkodzie zmianie wyroku Sądu pierwszej instancji i skazaniu M.S. oraz pozostałych trzech oskarżonych za zarzucane im przestępstwo. Niewątpliwie istniała zatem podstawa do wydania wyroku kasatoryjnego i w tym kontekście irrelewantne pozostają rozważania autora skargi co do sfery oceny dowodów, która – jak już wspomniano – pozostaje poza zakresem rozpoznania skargi na wyrok sądu odwoławczego. Dlatego też brak było podstaw do szczegółowego odniesienia się do argumentacji wyrażonej w uzasadnieniu skargi, skoro nie mieściła się ona w podstawach jej uwzględnienia, określonych w art. 539a § 3 k.p.k. Podniesiony w *petitum* skargi zarzut obraży art. 437 § 2 k.p.k. okazał się zatem gołosłowny, lokując rozpoznawany środek zaskarżenia na granicy jego dopuszczalności.

Mając na uwadze powyższe rozważania, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

as

